

Ik ben de HEERE, uw Heelmeester!

Zingen: Ps 68 : 10, 11

Zingen: Ps 72 : 11

Lezen : Exodus 15

Zingen: Ps 123 : 1

Zingen: Ps 81 : 11 t/m 15

Zingen: Ps 118 : 4, 10

Het Woord van God geliefden, dat wij u thans willen verkondigen, is uit Exodus 15 de verzen 22 tot 26:

Hierna deed Mozes de Israëlieten voortreizen van de Schelfzee af; en zij trokken uit tot in de woestijn Sur, en zij gingen drie dagen in de woestijn, en vonden geen water. Toen kwamen zij te Mara; doch zij konden het water van Mara niet drinken, want het was bitter, daarom werd derzelver naam genoemd Mara.

Toen murmureerde het volk tegen Mozes, zeggende: Wat zullen wij drinken? Hij dan riep tot den Heere; en de Heere wees hem een hout, dat wierp hij in het water; toen werd het water zoet. Aldaar stelde Hij het volk een inzetting en recht, en aldaar verzocht Hij hetzelve.

En zeide: Is het, dat gij met ernst naar de stem des Heeren uws Gods horen zult, en doen, wat recht is in Zijn ogen, en uw oren neigt tot Zijn geboden, en houdt al Zijn inzettingen; zo zal Ik geen van de krankheden op u leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb; want Ik ben de Heere, uw Heelmeester.

Deze tekst spreekt ons van een "geloofsbeproeving" en we staan achtereenvolgens stil bij:

1e De bittere vraag van het volk

2e Het verlossingswerk door de middelaar Mozes

3e Laat de Heere de uitkomst zien

Israël was vrij; we hebben het gehoord, hoe ze gezongen hebben toen ze hun voet op de oever van de Rode zee zetten; verlost van Farao's haat. Daar drevén de Egyptenaren; dood aan de oever der zee en Israël was bevrijd.

Geloofd zij God, met diepst ontzag!

Hij overlaadt ons, dag aan dag,

Met Zijne gunstbewijzen.

En ze hadden er alle reden toe, na meer dan vierhonderd jaren, denk eens terug, het staat hier op één enkele bladzijde van de Bijbel vermeld, maar het was meer dan vierhonderd jaren, dat ze in de verdrukking gezeten hadden. In het begin ging het goed. Toen Jozef hun voorspraak was bij Farao, hadden ze geen gebrek, en ze woonden in het land Gosen. Zo langzamerhand echter begon de ellende, steeds groter en steeds erger en eindelijk deed de nieuwe Farao een greep naar het leven van het volk. Harde dienstbaarheid. Hun kindertjes, die in de Nijl verdronken moesten worden, voor zover het de zoontjes van het volk betrof, terwijl moord en doodslag aan de orde van de dag waren naar de wil van Farao.

En toen; toen hoorde God naar het gekerm van Zijn beminden en God gedacht aan Zijn verbond en God kende ze. Ja, Hij heeft ze nog altijd gekend, nadat Hij met Abram het verbond maakte, maar nu inzonderheid staat er: En God kende ze; God herkende ze. God liet het opnieuw zien, dat Hij getrouw is, dat Hij nooit laat varen, wat Zijn hand begon.

U weet de weg van de verlossing, die grote verlossing uit het diensthuis van Egypte, dat feit, waar de Heere telkens het volk naar terug verwijst, als het volk in later jaren weer van de Heere afwijkt; dan zegt de Heere telkens, bedenk toch: Ik heb je verlost! Denk toch aan wat Ik je gedaan heb, toen Ik je bevrijdde uit het slavenhuis, denk er toch aan Mijn volk, dat Ik je vrij gemaakt heb.

Hier werden ze eraan herinnerd, en ze hebben er van gezongen; God had hun welgedaan! Maar ze waren nog niet in Kanaän, dat is ook waar. Er lag nog een lange reis voor hen. Het had God goed gedacht, om het volk niet langs de kortste weg in enkele dagen het beloofde land binnen te brengen. Ze zouden er niets van terecht gebracht hebben, om daar tussen die heidense volkeren als een zelfstandig volk te leven. Het was immers een slavenvolk geworden. In vierhonderd jaar verslaaft een volk.

Daarom heeft de Heere ook niet een "man van het volk", uitgezocht, om hen te verlossen en ze veilig naar Kanaän te brengen, maar Hij heeft Mozes er voor bestemd. Mozes, die niet met dat volk van God, dat slavenvolk groot geworden was. Mozes, die aan het hof van Farao was opgevoed en daar in alle wijsheid van de Egyptenaren onderwezen was. Mozes, die als een vrij man, veertig jaren in de woestijn bij zijn schoonvader Jethro gewoond, gewerkt, gedacht en geleefd heeft. Mozes, die niet de slavengeest van het volk van Israël kende, heeft God geroepen en gezegd: Jij gaat Mijn volk uit het slavenhuis uitleiden en jij gaat het volk brengen naar het land, dat Ik je wijzen zal, dat Ik aan Abraham beloofde. En zo heeft Mozes gedaan en zo is het gebeurd. Al was dan Farao met zijn machtig leger achter hen en de weg vóór hen afgesneden, al was er geen ontvluchtingsweg, vanwege de bergen links en rechts, en al schreeuwde het volk: Wat moeten we nu? Had U ons maar nooit verlost, want nu moeten we hier sterven voor de wateren van de Rode zee. Toen heeft de Heere tot Mozes gezegd: Wat roept gij tot Mij? Zeg de kinderen Israëls, dat zij voorttrekken. En Hij heeft Mozes de weg

gewezen door de zee! O, wat hebben ze in aanbiddende verwondering aan die andere kant van de zee gestaan; er was werkelijk geen lammetje achtergebleven. Er was geen zieke, geen kreupele, geen verminkte achtergebleven. Toen de laatste voetstap uit de Rode zee gezet was en het volk veilig op het strand aankwam; toen vloeiden de wateren weer terug zoals gisteren en eergisteren en daar ging Farao met zijn leger voor eeuwig in de diepte ten onder.

Maar uit Egypteland uitgeleid, is nog niet in Kanaän aangekomen.

Dat is voor ons óók zo! Als Gods stem onze ziel bereikt; als het Woord van God ons tot leven roept, en het begin van Gods genade ons in strijd brengt met onszelf; als we onze zonde en ongerechtigheid, onze ongelijkvormigheid aan God leren kennen, als we uit onze nood tot God gaan roepen, en God zendt dan in Zijn waarheid, in Zijn barmhartigheid en in Zijn genade ons de boodschap van het leven en we mogen in beginsel geloven: God denkt aan mij. Welk een verwondering geeft dit, wat een ontzag'lijke verandering, als we houvast krijgen aan de beloften van het verbond.

Als die beloften niet alleen voor anderen, maar ook voor ons zijn. Als onze dorstige zielen de vertroosting van het evangelie gaan indrinken en wij in onze zielenood ons mogen verlaten op de barmhartigheid van God. O, wat kunnen we dan een heerlijke vreugde ontmoeten, ontvangen en beleven. Dan kunnen we voor onszelf voor Gods aangezicht, wel eens zeggen: Heere het is goed! Nu is het voor eeuwig goed! Nu weet ik Heere, dat Gij Uw hand ook aan mij gelegd hebt. Het kan zijn, dat we de volgende dag weer ondersteboven liggen; en al kan het zijn, dat we morgen zeggen: Heere, heb ik me niet vergist? Was de blijdschap wel gegrond, was het wel echt van U? Heb ik het me maar niet wijs gemaakt? Maar dan ligt er toch die heerlijke gedachte, ik heb het tòch van de Heere gehoord! Ik heb tòch iets van de blijdschap van de oprechten gekend. Ik heb toch de stem van de Heere gehoord en de liefde van God in mijn hart gemaakt. Wat kunnen we blij zijn, al durven we er misschien nog niet van te spreken tegen een ander. Wat kunnen we in het verborgene, onze tranen van liefde en dank, voor God vrijelijk laten lopen, omdat Hij onze stem heeft gehoord en dat Hij ons uit onze zonden heeft getrokken, om iets te laten zien van het licht van Zijn goddelijke genade en barmhartigheid. Maar, al zijn we dan wedergeboren, al hebben we dan de blijken van Gods gunst in mindere of meerdere mate gemaakt, al hebben we dan geloof in God gekregen, omdat Hij ons bij de hand gevat heeft, dan zijn we daarmee nog niet in de hemel, nog niet in Kanaän. Want toen ze daar zo heerlijk met elkaar gezongen hebben en het zo van harte met elkaar eens waren over de verlossing des Heeren; dan trekt de wolkkolom weer op en moeten ze verder de woestijn in.

O, dat liefelijk toespreken van de Heere. Zegt de Heere niet door de mond van de profeet: Ik zal ze lokken? Ja, dat doet de Heere altijd. Ik zal haar lokken en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken

(Hosea 2:13). Kent u dat geliefden, kent u dat begin van dat genadeleven? Nee, ik vraag niet, of u veel angsten en benauwdheden meegemaakt hebt, ik vraag niet, of u uzelf aan de rand van de hel heeft gezien? Dat kan! Die kinderen van God zijn er, maar dat is niet Gods normale weg zou ik zeggen. Gods normale weg is, dat we luisterend naar het Woord van God, tot de ontdekking komen, Die God van het evangelie, Die ken ik niet! Tegen Die God heb ik gezondigd!

Maar Mijn volk wou niet
Naar Mijn stemme horen;
Israël verliet Mij en Mijn geboôn,
't Heeft zich and're goôn,
Naar zijn lust, verkoren.

Ik weet nog, dat God dat versje in mijn hart drukte; God, Die me reeds vanaf mijn geboorte had nagewandeld had, Die mij, net als jullie kinderen, deed opvoeden in het huis van God, door ouders, die God vreesden. Die alles gedaan hebben om mij te redden. Dat Woord van de Heere; Mijn volk wou niet naar Mijn stemme horen; dat is de bedroefde liefde van God. Dan zien we hoe wij Gods aangezicht met tranen bedekt hebben; dan zien we hoe wij God met onze zonden smarten hebben aangedaan. Die God, Die reeds vanaf het uur van onze ontvangenis, onze God was. Die ons liet dopen; Die ons in Zijn huis bracht; Die ons liet gaan naar de christelijke school, en Die ons op moeders schoot Zijn Woord deed horen. Die God, Die ons altijd genadig was. O, dan keren we weder, dan staan we op, dan zeggen we: Ik zal teruggaan naar het Vaderhuis en ik zal zeggen: Vader, ik heb gezondigd, tegen de hemel en voor U.

Zoete lokkenstijd; heerlijke tijd van zielsverootmoediging, waarin we groot en goed en barmhartig en genadig denken van de Heere. Maar, en dat is ook waar! We zijn dan nog niet in Kanaän.

De wolkkolom gaat verder, en het volk Israël, moet de woestijn in. En na een paar dagen, dan begint de ellende, dan is het water op. De kinderen beginnen aan moeders rok te hangen en te zeuren: Moeder ik heb zo'n dorst. Het vee begint te blêren en te schreeuwen. We horen ze wel eens in de nacht, in de droogte van de woestijn, als de dieren geen water meer hebben. Dat is niet het gewone loeien van de koeien in de wei; maar dat is het schreeuwen van een dier, dat sterft van dorst, dat geluid gaat door merg en been. Zo was het toen. Het vee had onder de brandende zon geen drinken meer en mens en dier was aan het sterven. Want dorst lijden, echte dorst lijden, dat is sterven, dat is het begin van de dood.

Maar op de derde dag, dan lijkt er uitkomst te komen. Daar zien ze in de verte water; nee, 't is geen "fata morgana", 't is geen luchtspiegeling, 't is echt. Ze rennen er naar toe, water, water, water zo schreeuwen ze. En de voorsten hurken al op hun knieën neer, die kruipen al naar het water toe en

bij de eerste handen vol water, waar ze aan likken, worden ze met afgrijzen vervuld, ze grillen ervan. O! Dat is bitter water, dat is ondrinkbaar!

De grote menigte komt al nader, en de teleurstelling is op aller gezichten leesbaar, ondrinkbaar water, bitter water. Ze noemen het ook "Mara". Mara betekent "oord van bitterheid". Ze vragen zich af: Is dat nou liefde, is dat nou diezelfde God, Die hen drie dagen tevoren deed zingen aan de oevers van de Rode zee: is dat nu de God, Die Farao met zijn leger verdrong in de zee? Die het gekerm van Zijn volk hoorde en Die Zijn volk aanzag, en gedacht aan Zijn verbond en het kende? Laat Hij hen nu omkomen in de woestijn? Kon de Heere dan niet gemaakt hebben dat het water niet bitter was? Het zou toch voor het volk, dat zo plechtig gezongen had van de hoogheid en de genade van de Heere, een reden temeer geweest zijn, om zich met meerder ijver voor de dienst van God in te zetten. Ach, zo denken wij menigmaal en dan vragen wij ons af: Is dat nu liefde? Maar kijk eens wat er staat aan het eind van het 25e vers: Aldaar stelde Hij het volk een inzetting en recht, en aldaar verzocht Hij hetzelve.

De Heere, verzoekt hier dus zijn volk. En u weet allemaal, als God Zijn volk verzoekt, dan is dat niet, zoals de duivel ons verzoekt. Want, die verzoekt ons altijd om ons van God af te keren. Die verzoekt ons altijd om net als Jobs vrouw te zeggen: Man, neem afscheid van God en sterf. Wat heb je aan zo'n God en aan zo'n godsdienst?

Neen, als de Heere ons "verzoekt", dan is dat een beproeving. Dat doet Hij om de spankracht van ons geloof te versterken. De Heere wil ons weer tot Zijn kinderen maken, die bereid zijn om Zijn lof te vertellen. En dat moeten we leren! U weet allemaal als een mens z'n spieren niet gebruikt, dan verslappen die. Als een mens z'n hersens, z'n verstand niet gebruikt, dan wordt dat verstand niet gescherpt. Dan kunnen we er op het laatst niets meer mee doen, nu zo is het met het geloof ook. En nu is God, Die het veel beter weet dan wij allemaal, bezig, om het geloof van die kinderen van Israël op Hem, te versterken. Dat hebben ze nodig. Dat hebben wij ook nodig. We zijn op weg naar de hemel. We zijn op weg naar de eeuwige zaligheid; wij, die God beminnen, omdat Hij ons éérst beminde. We gaan straks zingen: "Geloof zij God"; en dat tot in alle eeuwigheid. Nu dat leert de Heere ons hier, en dat gaan we eeuwig doen. Dat leert de Heere ons hier, doordat Hij ons geloof oefent; zodat we straks □ aan het einde van onze levensbaan □ van harte kunnen zeggen: Door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.

En nu kunnen we zeggen: Is dat nu liefde van de Heere; ja, dat lijkt zo niet, maar het is het wel, want het is een leerschool. Om tweeërlei redenen: In de eerste plaats: als dat volk nu van kracht tot kracht van het ene rozenpad, naar het andere rozenpad zou worden voortgeleid en van de ene oase naar de andere oase, dan zouden ze het in de woestijn goed naar hun zin krijgen. Dan zouden ze na een paar jaar zeggen: Maar wat zoeken we nog naar het beloofde land? Wat haasten we ons nog, naar hetgeen de Heere beloofd

heeft aan Abraham. We hebben het hier toch goed! U maakt de toepassing wel hè. Zo gaat het met ons, als er geen kruis is dat ons drukt. De oudjes zeiden wel eens: Als er geen gewicht aan de klok hangt, u kent wel die klok met dat gewicht, als er geen gewicht aan de klok hangt, dan gaat hij stil staan. En zo is het met ons helaas ook. Het móést niet zo zijn. We moesten altijd ijverig de Heere dienen; maar helaas, en dan hoor ik Paulus kermen: Het goede dat ik wil, doe ik niet, en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik (Rom.7:9-24). Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Wanneer komt er een einde aan, □ aan het doen, □ wat ik niet wil? Als we het hier goed hebben; als geen kruis ons zou drukken, dan zouden we het hier gewoon worden en zeggen: Man ik heb een best leven; een huisje, een tuintje, een pensioentje of een uitkering, ja weet ik wat nog meer. We houden het wel uit in deze wereld, wat maken we ons zorgen. We hebben een gezond lichaam, en nog vele jaren voor de boeg, en de Staat zorgt voor ons. Dat is het eerste grote gevaar. Het tweede gevaar: De Heere heeft het volk geoefend om van Zijn genade te leren leven. Want anders, dan zou het gebeuren, dat, wanneer dan toch die tegenslagen komen in de woestijn van dit leven, dat we moedeloos zouden worden, en dat we zouden zeggen: De Heere heeft me verlaten, de Heere heeft me vergeten, de Heere denkt niet meer aan me. Bidden, kerkgaan, Bijbellezen, het heeft allemaal geen enkele zin, want ik zit in de ellende en ik kom er nooit meer uit. De golven gaan me over het hoofd. Er is niets in de hemel en op aarde, dat mij redden kan. Ook daarvoor gaat de Heere Zijn volk bewaren en daarom deze oefening van het geloof. En dan moet u maar weer de toepassing maken. En het is waar; veel wederwaardigheden, veel rampen zijn des vromen lot, doch uit die allen redt hem God. En het is waar, we moeten hier het kruis dragen, maar we mogen het ook dragen, achter Hem aan. Dat zijn twee dingen; we dragen het kruis toch niet alleen. En nu is het Gods bedoeling met al die beproevingen ook in ons leven, dat we aan de ene kant niet gewoon zullen raken aan ons huisje en tuintje en pensioentje en genoeglijke leventje hier op aarde; maar anderzijds dat we ook niet moedeloos onder het kruis zouden wegzinken en zeggen: Ja, maar, ik verkeer al jaren lang in het midden van de ellende. Ik roep, maar er is geen antwoord, ik smeeke maar er is geen helper. Geliefden, dan komt God ons vanavond met deze tekst te onderwijzen, dat Hij een God is, Die ons wel in de geloofsbeproeving brengt, maar die ons er niet in laat omkomen. Geliefden, daarom zijn er ook zoveel teleurstellingen in uw leven, in uw werk, in uw huiselijk leven, in uw huwelijksleven, ten opzichte van uw kinderen, ten opzichte van uw werk; ach ik kan het allemaal niet opnoemen. U hebt een mooie zaak opgebouwd en in een tijd van economische teruggang kunt u het niet langer bolwerken, doorlopend dreigt er een faillissement. Of, u hebt uw kinderen netjes groot gebracht en kijkt daar trouwt er een met een heidin of met een heiden. Ze gaan niet meer naar de kerk en u slaat de handen ineen en u zegt: O Heere, wat moet er nou toch van terecht komen. Of u bent in uw huwelijksleven op

hoge toon begonnen, maar zo langzamerhand verwijdert u zich van die ander; er is geen communicatie meer; er is geen contact meer met elkaar. U gaat naar uw werk en uw vrouw heeft haar eigen leventje; de liefde verkoelt en na verloop van een aantal jaren, dan denk je: ach, houden we eigenlijk nog wel van elkaar. En als er dan een derde in het spel komt, dan is het gauw gedaan. In deze wereld waarin alles mag, wat zondig is, kan er zoveel nood zijn, ik noem zo maar een paar dingen op. Het kan ook puur lichamelijke nood zijn. U bent zo goed begonnen, u klom zo mooi op, op de maatschappelijke ladder en in één keer, daar kwam die ellendige ziekte, daar kwam dat ongeval, daar kwam dat leed, wat u sloopte en uw krachten wegnam en uw hele levensideaal is verbleekt; u hebt geen toekomst meer. U ligt misschien al weken en maanden in het ziekenhuis. Er is niemand meer, die u redden kan. Verbleekte levensidealen zeg ik, teleurstelling, strijd, moedeloosheid.

En wat deed het volk? Boog het volk ootmoedig de knieën? Zei het volk in de diepe nood van hun dorstlijdend bestaan: Heere, God van de Rode zee, God van onze vader Abraham, God van onze leidsman Mozes: Help ons toch! Ach, was het maar waar geweest; Ach, had naar Mijn raad, zich Mijn volk gedragen. Maar ze deden het niet! Toen murmureerde het volk tegen Mozes, zeggende: Wat zullen wij drinken?

In de kanttekening staat, "murmureren", dat is kwalijk van God, van Zijn Woord en Zijn werken in zijn hart gevoelen en met de tong onwaardiglijk daarvan spreken. Dat is een juiste verklaring. Murmureren, dat is niet alleen tegen Mozes zeggen: Waarom moet dat nou zo? Maar murmureren dat is, het "oneens zijn" met Gods weg, Gods Woord en Gods werk en kwalijk daarvan in je hart denken. En dat van Die God, Die hen drie dagen tevoren, verlost! Wat is toch een mens, wat een onnaspeurlijk zondig hart hebben we toch. Drie dagen geleden heeft God ons nog op zulk een bijzondere wijze verlost; we moesten toch ons hele leven nooit meer twijfelen. En drie dagen later denken we met ons hart kwalijk van Gods Woord en van Gods weg en zeggen we: Waar is nu water, hoe kan ik nu verder leven! Waar is nu de God van de Rode zee.

En ze murmureren tegen Mozes. En dan zien we het werk van de "middelaar". De "middelaar" van het Oude Testament. O neen, het is maar een flauwe gelijkenis met onze "Middelaar", de Heere Jezus Christus. In bepaalde delen van zijn leven, laat Mozes toch het licht van de Middelaar zien. Neen, niet als Mozes zijn eigen weg gaat; in eigen kracht de Egyptenaar doodslaat en in het zand begraaft. Maar hier, nu hij in de plaats van het murmurerend volk het aangezicht van God zoekt, nu herkennen wij in hem, onze Borg en Zaligmaker.

Dan staat er zo: Hij dan riep tot den Heere, en de Heere wees hem een hout. Dat wierp hij in dat water; toen werd het water zoet. "Hij riep tot den Heere"; hij twist niet met het volk; hij redeneert niet met het volk; hij slaat het volk niet, maar: hij dan riep tot den Heere.

En terwijl Mozes hier tot den Heere riep, zoals er staat, murmureerden de anderen. Voor de anderen was de Heere uit het gezichtsveld verdwenen. Reeds enkele dagen na die grote verlossing. Het is toch waar, "in ons geen goed meer in der eeuwigheid". Gelukkig, daar is Iemand, die ons en onze zorgen op het hart draagt, als wij er geen raad mee weten. Als we niet meer kunnen bidden, als we vergeten te bidden, soms niet meer willen bidden, want, denken we, het helpt toch allemaal niets. Menigmaal heb ik het u gezegd: we hebben geen Hogepriester, Die niet kan meelijden hebben met onze zwakheden, want Hij weet er alles van. Hij is in alles verzocht geweest: Hij heeft óók dorst geleden. Hij heeft ook de eenzaamheid gekend, Hij heeft ook de slagen van een vertoornd God, in Zijn lichaam en in Zijn ziel gevoeld, maar met dit verschil: Hij heeft niet opgehouden om lief te hebben. Zelfs aan het kruis roept Hij nog: Mijn God, Mijn God. Daarin kan Hij ook Middelaar zijn, en daar was Mozes een afschaduwing van. Mozes zeg ik, hij murmureert niet, hij gaat met dat murmurerende volk, met die rauwe kreten van dat onvergenoegde volk, hij gaat met de schreeuw van het ontboetvaardige volk naar God. Hij dan riep tot den Heere. En de Heere hoorde zijn stem, want de Heere wees hem een hout aan en dat wierp hij in het water; toen werd het water zoet.

Geliefden, wie ziet hier in Mozes niet het beeld van onze Heere Jezus Christus? Wie ziet hierin niet de trouw van Hem, Die gekomen is om het verlorene te zoeken, en het blatende schaap op Zijn schouders terugdraagt. Die de "verlorenen" weer terugbrengt in 's Vaders huis. Die het verlorene zoekt onder het stof; zoals de penning, die verloren was en Die blij is, als Hij het verlorene vindt. O, hadden we niet zulk een Middelaar, we waren allang door het vuur van Gods aangezicht verteerd. God had ons reeds lang vergeten; maar we hebben een Middelaar, Die medelijden heeft met onze zwakheden, Die ons aanziet, niet in onszelf, maar Die ons geworden is tot rechtvaardigheid en tot heiligmaking en tot een volkomen verlossing. En die Middelaar is ingegaan voor Gods aangezicht, ik bedoel nu de Heere Jezus Christus. Hij wist, dat we een murmurerend volk waren, Hij wist, dat wij boosdoeners waren van de moederschoot af. Hij wist, dat we nooit meer ernstig zouden kunnen zijn, Hij wist, dat we om het minste kruis in opstand zouden komen. Hij wist, wat van Zijn maaxsel was te wachten.

En tóch is Hij gekomen. Dat is het wonder, dat ik u opnieuw vandaag mag verkondigen. Wie u ook bent, en welke zonde u ook gedaan heeft; hier is de Verlosser, hier is de Middelaar Gods en der mensen. Hij weet wie u bent. Als u moet zeggen: Ik ben zo oppervlakkig en ik ben zo zondig en ik ben zo werelds en ik ben zo murmurerend, ik doe het toch nooit goed in mijn leven. Ik kan het kruis niet dragen. Geliefden, hier is er Eén, Die het weet. Hij weet wat van Zijn maaxsel is te wachten. O, onthoudt het, Hij heeft ons niet uitgekozen om iets wat in ons is en daarom ook, zal Hij ons niet verwerpen om onze zonden. Want, die Hij liefgehad heeft, die heeft Hij liefgehad ten einde toe. Kom, als het waar is, dat het Woord van God u uitgeleid heeft, dat

de tekenen van Gods trouw aan het verbond, waarde voor u gekregen hebben, dat u gekozen hebt met Mozes de smaadheid van Christus te dragen. Bedenk: God kent uw murmuringen en Hij verwerpt u er niet om. O, dat is niet een grond om rustig voort te murmureren; dat voelt u wel. Maar dat moet voor u en voor mij een spoorslag zijn om ijlings terug te keren tot die God, Die ons nooit kwaad deed.

Mozes, hij bidt en de Heere wijst hem een hout en hij neemt dat hout en werpt het in het water en het water wordt gezond. Waarom een hout? Geliefden, ik moet u eerlijk zeggen: Ik weet het niet. Ik weet het werkelijk niet. Ik kan slechts zeggen: Het moest door een teken zijn; anders zou het volk van Israël gedacht hebben: O, dat is zomaar zoet geworden, uit zichzelf, plotseling komt de stroom van de andere kant en het is zoet water. Dat mochten ze niet denken. Het volk van Israël moest weten, dat water wordt zoet door iets, wat door Mozes op Gods bevel gebeurt. Ik wil beslist niet zover gaan, zoals sommige Schriftverklaarders, die zeggen: Dit "hout" was het hout des kruises. Die zelfs zover gaan om te zeggen, dat Mozes een kruis getimmerd heeft. Ik geloof niet, dat de gelovigen van die dagen zover hebben kunnen denken en dat zij hier bewust rekening mee hebben kunnen houden. Zover waren ze nog niet opgevoed in de weg des heils. Ik geloof eerder, dat het iets moest zijn, waardoor ze met hun ogen konden zien, hoe het wonder plaatsvond. Daar wil ik de nadruk op leggen. Het volk moest weten, dat God door een wonder Zijn volk verlostte. En dat wonder is al nader en nader en duidelijker geopenbaard. En aan ons, is het wonder finaal geopenbaard. Wij weten, wat dat wonder is, dat God gedaan heeft, om ons bittere levenswater zoet te maken. Dat weten we toch? Dat is het kruishout, dat is vast en zeker, dat is onze Jezus, Die door God in de zee van Zijn toorn is geworpen, zonder zomaar iets te willen vergeestelijken. Maar ik weet waarachtig, dat het Gods bedoeling is om ons te leren, dat Hij door een wonder bitter water weer zoet maakt. Zo heeft het volk het toen ervaren en zo ervaren wij het nu nog. Als we daar murmurerend aan de oever van Mara's water liggen te verdrogen van dorst; dan is Mozes bezig om voor het schuldige volk te bidden en dan antwoordt God door Mozes aan dat schuldige volk. Heeft u het wel eens ervaren in uw leven? Als u daar als een ellendige lag, als u misschien niet meer bidden kon, als alles verloren scheen; de Heere beledigd; Zijn Naam onteerd; Zijn werk verloochend; in uw hart afstand genomen, kwaad gedacht van de weg, die God met u ging. Waarom nu ik; waarom dat kruis op mij, waarom toch, terwijl ik nog zo jong ben? Waarom zo plotseling, onvoorbereid? Kijk naar mijn zaak, kijk naar mijn huis, kijk naar mijn gezondheid, toen u veel goed van God kon denken, toen, toen gebeurde het, u weet ervan; al Gods kinderen weten ervan. Toen gebeurde het, dat die Middelaar Gods en der mensen tussen trad, plotseling onverwacht. U wist zelf niet, waar het vandaan kwam. Het kwam door het lezen van het Woord. Het kwam door het horen van het evangelie; dat God u heen wees, "gebetene door de slang", naar Hem, Die

verhoogd is aan het kruis van Golgotha. Dat is een openbaring van het wonder. Dat is een ontdekking van Gods genade. Al hebben we tien, twintig, vijftig jaar, die dierbare Naam van Jezus horen verkondigen, maar als Hij zo aan ons geopenbaard wordt, dan wordt het altijd weer opnieuw een wonder. O Heere God, voor mij? Voor mij naar de aarde gekomen? Voor mij gebonden om mij te ontbinden? Voor mij geworsteld in Gethsémané's hof? Voor mij aan het kruis? Voor mij gestorven? Voor mij Heere Jezus, om mijn zonden? O mijn God, dan zal ik U eeuwig loven omdat Gij het hebt gedaan.

Dan staat er in vers 26 van onze tekst: Is het, dat gij met ernst naar de stem des Heeren uws Gods horen zult, en doen, wat recht is in Zijn ogen en uw oren neigt tot Zijn geboden, en houdt al Zijn inzettingen; zo zal Ik geen der krankheden op u leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb; want Ik ben de Heere, uw Heelmeester! Daar, staat er: Aldaar stelde Hij het volk een inzetting en recht, en aldaar verzocht Hij hetzelve.

Waarom heeft de Heere dat gedaan? Wel, hier staat het: Hij heeft het volk een inzetting gesteld en een recht. De inzetting, dat is de regel, die God aan dat volk gaf. En die inzetting, dat was: Ik ben de Heere uw Heelmeester. Daarmee moest dat volk nu door de woestijn naar Kanaän. Dat moesten ze in hun hoofd en in hun hart inprenten. Als de volgende verzoeking kwam, als de volgende beproeving kwam, het volgende bittere water, en er zijn er wat geweest gedurende die veertigjarige woestijnreis; en er zijn er wat op óns levenspad, eer we de hemel zullen binnengaan; dan moet dit als het ware met gulden letters op onze ziel geschreven staan:

Ik ben de Heere uw Heelmeester! Kom, geliefden, schrijf het op een stuk papier en plak het op de muur van uw slaapkamer. En als de satan u verzoekt en als de zonde u verleidt en als het kruis u drukt, dan zegt u: Ik ben de Heere, uw Heelmeester. Heere, ik heb het met mijn hand geschreven en ik laat het staan; ik vertrouw op U. Want God heeft het gezegd. Het is niet iets, wat het volk zichzelf zomaar toeëigende. De Heere zegt: Dat stel Ik vanaf heden in. Dat is Mijn inzetting. Ik ben de Heere uw Heelmeester! En dat recht, dat is hier in de zin van Mijn rechten, Mijn wetten die Ik nu aan jullie geef, dat is de andere kant, nu moeten jullie vlijtig gaan in Mijn inzettingen. Hoor maar: doen wat recht is of eerst staat er: Met ernst naar de stem des Heeren, uws Gods horen, doen wat recht is in Zijn ogen, uw oren neigen tot Zijn geboden en al Zijn inzettingen houden, dan zal Ik geen van deze krankheden op u leggen. Dat is de kant van het volk. Dat zijn die twee zijden van het verbond. "Ik ben de Heere uw Heelmeester". Ja, volk, het zal nog bijna veertig jaar duren, voordat de poorten van Kanaän voor u open gaan. Maar hier, aan het begin van uw woestijnreis schrijf Ik met gulden letters voor uw ogen; voor de ogen van uw ziel: Ik ben de Heere uw Heelmeester. Maar nu het tweede en dit is nu hetgeen Ik u leren wil: Houdt nu Mijn inzettingen! Doet nu wat Ik zeg. Luistert nu naar Mijn stem, hoort, nu de Heere Heere spreekt. Dat was het recht, de gehoorzaamheid, dat is die

nieuwe gehoorzaamheid. En geliefden, als we nu die nieuwe gehoorzaamheid moeten volbrengen, zonder het eerste, dan komen we er nooit! Want zonder het evangelie; zonder de kennis van de genade van God, zijn we onbekwaam om ook maar één voetstap te zetten op de weg der heiligmaking. Nooit en te nimmer. Maar als God ons de vergeving onzer zonden laat proeven, dan wordt ons hart toch gewillig om de Heere te zoeken. Dan is de dienst van God toch niet zwaar. Dan buigen we toch gewillig onze schouders onder het zachte juk. Dan roepen we het uit: Deze God, is onze God, eeuwiglijk en altoos

Zingen: Ps 81 : 11 t/m 15..

Geliefden, nog een woord van toepassing.

De zegeningen waar God van sprak, waren voor het volk van die tijd, meest uitwendige zegeningen. Het was de zegening van een lang leven, de zegening van een land dat vloeyde van melk en honing, de zegening van het zitten onder de wijnstok en de vijgenboom, de zegening van veel zonen, die met de vijand in de poort konden spreken. U weet, die zegeningen van het Oude Testament, waren overwegend zegeningen voor dit leven. Natuurlijk hebben de gelovigen verder gezien, daar heb ik al meer iets van gezegd: dat Abraham, Izak en Jakob wisten, dat ze op reis waren naar de stad, die fundamenten heeft, waarvan God de Kunstenaar en Bouwmeester is; maar toch de zegening bestond meer in aardse grootheid en aardse overvloed.

Dat is onder het Nieuwe Testament anders, we zijn nu volwassen geworden. We zijn geen kinderen meer, die, zoals de gelovigen van het Oude Testament moesten leven van zichtbare inzetten, als een tempel en een priester en een offer en al hetgeen tot de schaduwdienst behoorde. Bij ons is het grote offer geopenbaard. God heeft de binnenzijde van Zijn hart laten zien. Hij heeft ons alles verteld, wat Hij te zeggen had. Het wonder is gebeurd. God heeft Zijn Zoon gegeven, Hij is voor ons gestorven, Hij is opgestaan uit de doden, Hij zit aan de rechterhand Gods, het zijn allen feiten, die gebeurd zijn. Nu hebben we als het ware, die aardse zegeningen niet meer nodig, zoals het volk van het oude verbond, deze mocht genieten. Wij hebben geestelijke, hemelse en eeuwige zegeningen. Daarom heeft die weg van dat volk met onze weg toch wel een nauwe overeenkomst. Want ook, als wij op de weg des levens geplaatst zijn, gaat God van stap tot stap met ons voort, beproevende ons geloof. Om te beproeven wat er in ons hart is, staat er op een andere plaats. Dat betekent natuurlijk niet, dat God niet weet, wat er in ons hart is, maar we moeten het ook zèlf weten. We moeten weten, dat we uit genade zalig worden en dat niet uit ons, maar het is Gods gave. En daarom, dat kruis en daarom, die Mara's, waar ik er u een paar van genoemd heb; straks ook in uw leven. Kom, laat het vandaag nu zo zijn, dat ge onder dat kruis dat God voor uw schouders goedkeurde, ook iets mag zien van het werk van die Middelaar, Die niet met ons twist, Die ons

nimmer verwijt, Die ons niet stevig bij de oren pakt. Dat hebben we wel verdiend. Maar, Die ons als verlorene zoekt, elke keer weer en Zich buigt onder de last van onze zonden en ellende en ons op Zijn schouders draagt, verblijdt zijnde. Kent u Jezus' hart? Kent u Jezus' hand? Kent u Jezus' dragende schouders? Kent u Jezus' vergevende liefde? Zegt ge Nee; o dan hebt ge nog nooit iets op aarde beleefd, wat waard is om beleefd te worden. Dan bent u nog diep ongelukkig. Dan verkondig ik u vandaag, als u zo doorgaat, zonder God en zonder Christus, dat gij het levenslicht en het levensgeluk en het zoete water nooit zult smaken. Want zelfs de allerzoetste wateren van de zonde, zijn in hun einde, nog zo bitter als gal. Want het einde van de zonde, dat is de dood, hier op aarde reeds! De wereld gaat voorbij met al haar begeerlijkheid. Daar blijft totaal niets van over. Als je hier tien, twintig, dertig jaar de wereld gediend hebt en straks je krachten zijn vergaan; dan werpt die wereld diezelfde wereld, die je nu met open armen ontvangt, op de dansvloer, op de disco of de plaatsen der ijdelheid, die werpt je als een uitgeknepen citroen aan de kant van de weg. Dan kun je niet meer mee, want je schoonheid, jongens en meisjes is vergaan. En dan zegt de wereld: Ga maar, het is met jou gedaan. En als je dan de bloem van je leven in de wereld besteed hebt, ben je dan niet bang, dat God je dorre beenderen niet meer hebben wil. Daarom zoekt den Heere, terwijl dat Hij te vinden is. Roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. Denk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen en de jaren naderen van dewelke je zeggen zult: Ik heb er geen zin meer in. Nu, heden, zo je de stem van de Heere hoort.

O, het is niet het kruis, dat je uit Kanaän houdt, denk daar goed aan. Het kruis is ook geen teken van Gods ongenoegen. Doe niet zo dwaas zoals de discipelen eenmaal deden bij de blindgeborene: Toen zij vroegen: Wie heeft er gezondigd, deze of zijn ouders? Maar het kruis is Gods genade in uw leven. En als u dan zegt: Ik ben het er toch niet mee eens. Dan zeg ik: Welnu, denk dan aan Hem, Die ik u vandaag predikte, als de Middelaar Gods en der mensen.

Ik weet het, er zijn mensen, die zeggen: Moet dat nu zo? Ik zeg het ook wel eens. Toen ik een paar weken geleden bezig was om die arme Bantoes te helpen aan een klein beetje eten en drinken, die dood liggen te gaan van de honger; toen kwam ik in een huisje, waar een oude vrouw dood op bed lag. Hier was het niet meer nodig, een klein kind zat te huilen bij de deur. Ze wist niet eens, wat er aan de hand was. Ze kwam iets brengen voor oma en oma was dood. Ze was die nacht gestorven. Toen heb ik het ook gezegd: Heere moet dat nou zo? Zijn dat nu mensen door u geschapen? En zo zeggen we het wel eens meer. Jongen, moet dat nu zo? We zeggen het ook in ons eigen leven, bij al de ellende in deze wereld: Heere moet dat nu zo? En dan zegt de Heere: Kijk, Mijn kind, moet dát nu zo? Daar hangt Mijn Zoon; gegeven als een Verlosser van zondaren. Geef dan eens antwoord. Moet dat nu zo, mijn God? Moet Uw Zoon dan sterven, moet Hij, Die geen

zonde gekend, noch gedaan heeft, de dood in? Moet Hij van God verlaten worden, Wiens vriendelijke hand de lamme genas, de hongerigen voedde en de doden opwekte? Geliefden, in het zicht van dat kruis versterft onze murmurering en buigen we in ootmoed aan Zijn voeten, dankend: Heere; ik dank U, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is nu afgekeerd, en Gij troost mij. Hebt u Hem gezien, Die aan het hout des kruises voor zondaren stierf? Dan is het bittere water onder kruis en druk zoet geworden. Nee, in uw omstandigheden is er misschien niets veranderd, net zoals bij Asaf. Het bleef nog zoals altijd. De goddelozen hadden geen banden tot de dood, hun kracht was fris, ze waren niet in moeite met andere mensen, ze werden met andere mensen niet geplaagd, terwijl zijn bestraffing er elke morgen was; totdat hij in Gods heiligdom inging. Er veranderde niets buiten hem, maar er veranderde iets in hem, dat was zijn hart, zijn geloof begon te leven, door de adem van Gods Geest en toen zei hij: Heere, zo is het goed; Gij hebt mijn rechterhand gevat, Gij zult mij leiden door Uw raad, en daarna, □ dan krijgt Kanaän weer waarde, □ dan gaan we naar huis verlangen; naar de dag van Jezus kroning, dan gaan we verlangen naar het einde; naar het moment, waarin de tijd in de eeuwigheid zal wegvloeien, en we met Abraham en met Izak en met Jakob en met Mozes en met Paulus en met al deze "verlorenen" zullen mogen staan aan de oevers van de glazen zee en Hij met Zijn zachte Vaderhand, de laatste traan van ons aangezicht zal afwissen. En dan, dan zijn wij bij Jezus, dan zijn wij voor eeuwig thuis. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.